

Oldřich Tichý (1959)

Pletivo, 2012

Nakolik je „pletivo“ ve stejnojmenném obraze Oldřicha Tichého tenkou a prostupnou membránou mezi dvěma světy, mezi vnější a vnitřní realitou? Nebo není vůbec žádnou překážkou a je pouze prvkem každodenně vnímané venkovské reality? Různými směry se může ubírat přemýšlení o tomto obraze.

Na sklonku osmdesátých let 20. století, po svízelných letech naplněných i těžkou nemocí, malíř Oldřich Tichý vyměnil pražské prostředí za život na venkově, a to v Dojetřicích u Sázavy. Vystavené dílo Pletivo vzniklo v atmosféře již dlouhodobě zabydleného a prožitého prostoru této vesnice. Každodenní dotyk malíře s krajinou a zejména s přírodou nastínil v jeho tvorbě zcela jiné dimenze vnímání světa kolem sebe. Proto autorovy kompozice zaměřené na niternou spojitost člověka s přírodou vynikají zvláštní duchovností. V Tichého obrazech je příroda zjevována v odvěkém archetypálním rámci jakožto hlavní a limitující souputník lidského existence. Nositelem duchovních a filozofických úvah malíře je nejenom tento tvůrčí koncept, ale i zdrženlivá šedavá a jinak temná barevnost. Konkrétním zprostředkovatelem obsahů jsou mimo jiné rovněž přírodní fragmenty – větve, tlející haluze, osamělé křoví, a z nich vytvořené a spletené prazvláštní až mytické stavby lodí, rybích vrší, podivných staveb nebo zvláštních úkrytů. Pak také třeba i dřevěný letitý žebřík, venkovské okenní rámy a především tolik známé drátěné pletivo plotů, to vše zastupuje další okruh zobrazovaných motivů, které s jakousi mocnou silou předanou malířským způsobem, velmi senzitivně evokují hloubku Tichého soužití se světem kolem sebe. Napsal o něm: „Hledáme smysl své existence a trápíme se nedostatečnou schopností to všechno poznat. Jakými prostředky a jakou formou to vyjádříme, jest fuk. Podstatné je se tím zabývat.“

Oldřich Tichý absolvoval Akademii výtvarných umění v Praze ještě před rokem 1989 u prof. Františka Jiroudka bez velkého nadšení. Přesto si „pro sebe objevil klasickou malbu jako prostředek vymezení proti modernismu“. Autor patřící dnes ke střední generaci jakožto zastávce závěsné malby (oproti tolik aktuálním instalacím a konceptuálnímu směřování současného umění), přinesl do jejích různých proudů, od expresivních a geometrických až po figurativní, zásadní metafyzické obsahy. Nepochybně k tomu přispěla jeho zkušenost z práce arteterapeuta v kroměřížské psychiatrické léčebně a především přestěhování se z Prahy na Sázavu.

Oldřich Tichý (1959)

Mesh, 2012

To what extent is the “mesh” in Oldřich Tichý’s painting a thin and permeable membrane between two worlds, between external and internal reality? Is it even an obstacle, or is it merely an artifact of everyday rural life? Our reflections on this painting can take us in different directions.

In the late 1980s, after several difficult years marked by serious illness, the painter Oldřich Tichý exchanged Prague’s urban environment for a life in the countryside, specifically in Dojetřice near Sázava. The exhibited artwork, *Mesh*, was created amidst the long-inhabited setting of this village. Tichý’s daily contact with the landscape and especially with nature found expression in his work through a completely different way of perceiving the world around him. As a result, his paintings exploring the inherent connection between man and nature stand out for their special spirituality. In Tichý’s art, nature is depicted in an ancient and archetypal context as the main and limiting companion of human existence. These artistic values reflect his spiritual and philosophical ideas, which are also present in the subdued gray and generally dark colors that he works with. His paintings’ meaning and content are mediated, among other things, by natural objects (branches, rotting twigs, solitary bushes), which he combines and weaves together into outlandish and mythical ships, mountains of fish, strange buildings, or unusual dwellings – or also an old wooden ladder, rural window frames, and especially his well-known wire-mesh fences. All these things stand in for another group of motifs that, with a sense of force conveyed through painting, very sensitively evoke the depth of Tichý’s co-existence with the world around him. In the artist’s own words: “We seek the meaning of our existence and agonize over our inability to know everything. It does not matter by what means and in what form we express it. The important thing is to deal with it.”

Oldřich Tichý attended Prague’s Academy of Fine Arts in the pre-1989 years, during which time he studied under professor František Jiroudek without much enthusiasm. Nevertheless, he “discovered classical painting as a means of defining myself in opposition to modernism.” Tichý, a member of the middle generation of artists, is a proponent of the hung painting (as opposed to contemporary art’s inclination towards installation art and conceptual works) and has introduced important metaphysical ideas into its various forms, ranging from expressive painting to geometric and figurative art. In this, he was undoubtedly influenced by his experience as an art therapist at the Kroměříž psychiatric hospital and, above all, by his move from Prague to Sázava.